

החשיבות של 'משהו' יותר באהבת תורה!

אלוקים' והראשון ביחס אליו נחשב 'אשר לא עבדו'!
אביו זצוק"ל מאוד נהנה מהפשט הזה - ונאים הדברים למי
שאמרם - לאהבת התורה של הגרמ"ל לא היה גבול!

הגאון רבי ברוך מרדכי אזרחי שליט"א מבאר את הענין
מזווית נוספת - ע"פ משל:

שני ממונים הופקדו ע"י המלך לאותה עבודה - האחד לעבודת
ארבע שעות ורעהו לעבודת שמונה שעות.

זה שהופקד לעבודת ארבעת השעות - מילא את המוטל עליו,
ואילו זה שהופקד על עבודת שמונה השעות - עבד שבע וחצי שעות
מתוך השמנה.

זה שמילא אחר הפקודה בשלמות - ועבד את המוטל עליו, קיבל
שכרו, זה שעבד שבע וחצי מתוך שמונת השעות, בא על ענשו...

כי מי שהופקד על עבודה כל שהיא, ועבד חלק הימנה, גם אם עמל
רבות והביא תועלת עצומה...

אעפ"כ מורד הוא - ולא יקבל אף לא שכר של רגע, כי הוא צווה
על יותר - מסוגל ליותר, וקיים פחות...

מי שמסוגל ללמוד מאה פעמים ואחת - ולמד רק מאה, לא ענה על
פקודתו, לא מלא אחר הציווי! לא עבד את השם!

כי עבודת השם היא קודם כל ובראש ובראשונה - לעשות את מה
שמסוגלים!

**א"ל בר הי להלל מאי דכתיב {מלאכי ג-יח} ושבתם
וראיתם בין צדיק לרשע בין עובד אלהים לאשר לא עבדו
היינו צדיק היינו עובד אלהים היינו רשע היינו אשר לא
עבדו א"ל עבדו ולא עבדו תרוייהו צדיקי גמורי נינהו ואינו
דומה שונה פרקו מאה פעמים לשונה פרקו מאה ואחד א"ל
ומשום חד זימנא קרי ליה לא עבדו א"ל אין צא ולמד משוק
של חמרין עשרה פרסי בזוזא חד עשר פרסי בתרי זוזי.
[ט:]**

מרן הגר"י אדלשטיין זצוק"ל מספר שאביו ביקר פעם בבני
ברק וישבו שם **מרן הגרמ"י ליפקוביץ זצוק"ל** ועוד כמה
אברכים, ודיברו בדברי תורה.

נענה אחד מהם ושאל: מדוע יש הבדל כל כך גדול בין אדם ששונה
פרקו מאה פעמים, לבין חברו שלמד מאה פעמים ועוד פעם אחת?
האם מאה פעמים זה לא הרבה? הרי הוא למד מאה פעמים!

הם העלו כמה פירושים, אבל ר' מיכל יהודה אמר שרואים כאן
מה זה 'משהו' יותר באהבת תורה!

אהבת התורה שמתבטאת בלימוד של מאה פעמים - מלמדת על
המהות של האדם, שאינו שבע מהלימוד, כך שהוא מסוגל ללמוד
בהתמדה ולחזור על לימודו.

הלומד פעם אחת יותר - זה לא רק עצם הלימוד אלא שיש לו
תוספת של משהו יותר ב'אהבת תורה' - התוספת הזו מחשיבה
ומרוממת אותו - עד שאין השוואה ביניהם - השני נקרא 'עובד

צריך ללמוד מהרצון של 'תינוק' - לגדול וללמוד עוד ועוד!

מסביר **הגאון רבי אברהם יצחק ברזל זצוק"ל** שהמעלה
המיוחדת של 'תינוק' הוא הרצון לגדול וללמוד עוד ועוד, כי הוא
יודע שעדיין אינו יודע מספיק.

התיקון לחטא העגל שבו רצו להחליט לבד, ולומר לאהרון מה
לעשות - הוא ע"י 'פני תינוק' שרוצה ללמוד ולקבל מרבותיו.

הבעל הטורים כתב על ה'כרבים' כרביא, כי נער ישראל ואוהבהו.
וכוונתו ע"י מידת ההכנעה, וביקוש תורה מרבותיו - ה' אוהב
את כלל ישראל.

ומענין לציין שהעליה של חטא העגל - מסתיימת במעלתו של
יהושע שלא חטא בעגל - 'ומשרתו יהושע בן נון נער לא ימיש מתוך
האהל'.

**כתוב אחד אומר {יחזקאל א-י} ודמות פניהם פני אדם ופני
אריה אל הימין לארבעתם ופני שור מהשמאל לארבעתן וגו'
וכתיב {יחזקאל י-יד} וארבעה פנים לאחד פני האחד פני
הכרוב ופני השני פני אדם והשלישי פני אריה והרביעי פני
נשר, ואילו שור לא קא חשיב? אמר ר"ל יחזקאל ביקש עליו
רחמים, והפכו לכרוב, אמר לפניו: רבש"ע, קטיגור יעשה
סניגור? מאי כרוב? אמר רבי אבהו כרביא, שכן בבבל קורין
לינוקא רביא. [יג:]**

וברש"י פירש: קטיגור נעשה סניגור. אנו צריכין שיבקשו
מרכבותך עלינו רחמים והשור קטיגור הוא.

יש להבין מדוע הפכו את פני השור דווקא לפני תינוק? ומהו
הסניגוריה שבוה?

כשיהודי לומד תורה - באותו רגע הוא זוכה להשראת השכינה!

לכן, אלף שנים לאחר מכן, כשר' אליעזר ור' יהושע למדו תורה
באותו יופי ובאותה שלימות שהיתה אז - מעמד הר סיני חזר על
עצמו!

בעצם, כל אחד מאתנו כשהוא יושב ולומד תורה זהו רגע של
קדושה!

ההבדל בין התורה שלנו לתורתם של ר' אליעזר ור' יהושע - הוא
שעינינו עיוורות לראות את גודל המעמד, ואת המשמעות של מה
שבאמת נעשה סביבנו.

חז"ל מגלים לנו שכשיהודי לומד תורה, הקב"ה שונה כנגדו!
באותו רגע הוא זוכה להשראת השכינה, הוא זוכה שהקב"ה
כביכול ילמד אתו בחברותא.

אלא שלצערנו עינינו קטנות מלראות עד כמה גדול רגע של לימוד
תורה.

**יצתה בת קול ואמרה {ירמיה ג-יד/כב} שובו בנים שובבים
חוץ מאחר. [טו.]**

ובתוס' מסופר על הברית של אחר, שר"א ור' יהושע עסקו בה
בדברי תורה, ירדה אש מן השמים והקיפה אותן.

וכשאביו נבהל - מדוע באתם לשרוף ביתי? אמרו לו: ח"ו, אלא
יושבין היינו וחזרין דברי תורה - מתורה לנביאים, ומנביאים
לכתובים, והיו הדברים שמחים כנתינתן מסיני, לא באש נתנו?

הגאון רבי שמשון דוד פינקוס זצוק"ל אומר שניתן לקבל כאן
הבנה חדשה על מעמד הר סיני, והקולות ברקים שהיו בו.

אם אנו סבורים שתחילה היה מעמד נורא הוד - שכרוך בקולות
וברקים ואש, של גילוי שכינה, ורק בסיומו קיבלו את התורה.

הרי שמתברר לנו - שכל האש הנוראה באה רק **כתוצאה** מנתינת
התורה - המציאות של לימוד התורה ע"י כלל ישראל היא שיצרה
את המעמד הנוראי עם כל הקולות והברקים שהיו בו!